

CÁI ÁO TOGE CỦA TP LÊ THỂ HIỂN

Đọc xong “Cái áo toge của tôi” của TP Lê Thế Hiển, tôi thật sự khâm phục Chi Hiển.

Trong hoàn cảnh khốn đốn sau tháng 4 /75, chồng đi tù CS, để lại cho Chị một đàn con thơ phải nuôi dạy, bố mẹ già phải phụng dưỡng, Chị không sờn lòng. Vẫn một lòng một dạ dành cho chồng tình yêu thương chung thủy, vẫn một mực tranh đấu chạy từng bữa cơm nuôi con, dạy dỗ chúng từng ngày nên người. Không tiền không bạc, không áo không quần Chị Hiển lấy áo quần cũ của Anh Hiển cắt ra và may lại cho các con mặc. nhưng Chị Hiển dứt khoát không động đến cái áo toge của Anh Hiển. Cái áo toge lúc đó nếu tháo ra cũng được bốn năm mét vải, cũng may được vài bộ đồ cho con hay cũng đổi được vài kí gạo nhưng Chị tuyệt đối hy sinh cả mạng sống của Chị và các con bảo vệ chiếc áo đến cùng và đem giấu kín cái toge của Anh Hiển. chờ đợi Anh về.

Rồi ngày vợ chồng Anh Hiển rời khỏi VN để sang Mỹ, Chị Hiển cũng “na” cái toge đó theo mình thay vì xách theo những vật dụng cần thiết cho gia đình như bao nhiêu người khác làm. Và suốt thời gian mấy chục năm nay ở tại Mỹ, một nơi không thiếu áo quần sang đẹp, Chị vẫn khư khư bảo giữ chiếc áo toge trong khi ngay cả Anh Hiển cũng không còn nhớ đến nó. Và đến khi theo sự đề nghị của Hội Ái Hữu Luật Khoa Anh Hiển mặc lại áo toge để chụp một tấm ảnh để đăng lên mạng, Chị mang áo toge ra cho Anh Hiển mặc lại nhưng Chị không để dài tí nào. Chị trân trọng chiếc áo toge, buộc Anh Hiển đứng thẳng lưng, mặt phải ngẩng cao để xứng đáng với cái toge. Chị cho con trai chụp đi chụp lại nhiều lần hình bồ và chọn ra cái ảnh nào trong đó Anh Hiển trông oai vệ nhất, uy nghiêm nhất.

Chi Hiển trân quý chiếc áo toge, gìn giữ nó qua bao nhiêu thăng trầm khó khăn nhất trong cuộc đời của Anh Chị, hành diên thật sự khi thấy chồng mặc nó vào người. Phải chăng đối với Chị Hiển chiếc áo toge là vật biểu tượng cho một cái gì cao quý nhất trên đời, một cái gì mà tất cả thẩm phán luật sư trên thế giới này đều thề phục vụ và bảo vệ, một cái gì mà tất cả các tôn giáo đều đề cao, một cái gì mà mọi người tin tưởng và nể phục, một cái gì mà ngay cả những người cộng sản, những kẻ gian ác xấu xa nhất cũng phải công nhận và nể sợ khi hành động (vì tin vào công lý nên họ mới phải che đậy dâm diêm những hành vi xấu xa của họ). Phải chăng Chị Hiển đã nhìn thấy áo toge của chồng là biểu tượng cho CÔNG LÝ?

Chị Hiển đã làm cho tôi ngộ ra một điều: Chiếc áo toge không phải chỉ là một trang phục. Và tôi hiểu ra niềm hành diên tôi đã cảm nhận được khi tôi mặc nó lần đầu tiên trong một phiên tòa sơ thẩm tại Đà Nẵng. Ngày hôm đó, đứng trước mặt Cụ Chánh án Lê Khắc Hy, Cụ Biện lý Hà Xuân Tế, Cụ Chánh Lục sự Mai Xuân Triết, tôi, một con bé luật sư tập sự vừa mới đủ tuổi để được phép gia nhập luật sư đoàn (21 tuổi), mạnh dạn đứng ra bên vực thân chủ một cách rất tự tin, không một chút ngập ngừng sợ sệt vì tin tưởng mình đang phục vụ CÔNG LÝ và mình hoàn toàn ngang hàng với các thẩm phán trước tòa khi mặc cái áo toge vào người.
(Bình thường mỗi lần gặp các Cụ Lê Khắc Hy, Hà Xuân Tế, Mai Xuân Triết là tôi phải vòng tay lễ phép cuối đầu chào là vì các Cụ là bạn thân của ba mẹ tôi).

Xin cúi đầu chào kính phục Chi Hiển và hoan hô chiếc áo toge.

CÁC BÀ VỢ, BÀ MẸ VIỆT NAM CỘNG HÒA

LS Đào thân mến,

Nhà tôi đã đọc Email của LS và nhờ tôi chuyển lời cảm ơn đến LS về những lời tốt đẹp đã dành cho.

Nhà tôi bảo đó cũng là những lời rất xứng đáng dành cho những bà Mẹ, bà Vợ VNCH một đời tận tụy cho chồng cho con trong suốt cuộc chiến Quốc Cộng và trong lúc quốc biến khi cả Miền Nam rơi vào tay CS Bắc Việt tháng 4 năm 1975.

Nhờ những bà Mẹ, bà Vợ như thế mà các gia đình thuộc phe thua cuộc không gục ngã như kẻ thắng cuộc mong muốn. Phe thua cuộc vẫn đứng vững và ngừng cao đầu khi thấy kẻ thắng cuộc chẳng giải phóng gì được Miền Nam cả, mà văn hoá Miền Nam vẫn trụ vững trong mọi lãnh vực, còn tràn ra tận Miền Bắc. Chính kẻ thắng cuộc sau nhiều năm cố tình chinh phục như đã chinh phục bằng họng súng mà vẫn chịu thua và mặc nhiên nhìn nhận.

Điều này không chỉ người trong nước mà cả quốc tế đều thấy rõ. Các Bà Mẹ, các Bà Vợ không ồn ào mà chi nhẹ nhàng và thâm lặng trong sanh hoạt và luôn kiên hãnh đứng thẳng bằng đôi chân của mình. Các Bà, Các Mẹ tế nhị và khôn khéo dạy giỗ con cái theo cách riêng, âm thầm mà hiệu quả trước những lôi kéo và nhồi nhét vào đầu lũ trẻ những tư tưởng ngoại lai, phi dân tộc mà chúng tự hào là văn hoá XHCN trong cố gắng đào tạo những con người Mới XHCN. Kết quả thì chúng ta đã thấy rõ. Nhờ các Bà, các Mẹ chịu thương chịu khó, bằng mọi cách mưu sinh nuôi cha mẹ già, con dại, còn chặt bóp dành dụm mua quà tiếp tế cho chồng con trong ngục tù CS. Không nhờ sự chăm nuôi của các Bà, các Mẹ thì số tù nhân bỏ mạng vì đói khát, vì lao động khổ sai còn cao nhiều lắm. Ngoài thăm nuôi bằng vật chất, các Bà các Mẹ còn động viên chồng con để có nguồn hy vọng sống còn, vượt qua thử thách trước viễn ảnh TÙ MÚT MÙA, vì tù CS là tù không có án. CS chỉ nói bao giờ các anh tiến bộ thì các anh sẽ được về. Do đó cứ hết một Lệnh Ba Năm lại chồng thêm một Lệnh Ba Năm khác. Nhẹ ra thường là Hai hoặc Ba Lệnh. Như Tướng Lê Minh Đảo chịu tới ngót nghét Sáu Lệnh. Tôi sơ sơ cũng gần Ba Lệnh.

Tù nhân nhằn nại chờ qua ải đã đành, các Bà các Mẹ còn chịu đựng dai hơn. Bên ngoài CS dụ các Bà các Mẹ đưa gia đình đi vùng Kinh Tế Mới thì chồng con được về sớm. Một số Bà, số Mẹ dai dột nghe theo, chung qui cũng chỉ vì chồng vì con mà mắc lừa CS. Chỉ ít lâu không chịu nổi cảnh khổ ở vùng kinh tế mới, các Bà, các Mẹ quay trở lại thành phố thì nhà cửa đã bị CS lấy mất, đành sống bờ sống bụi ngoài vỉa hè. Bà Xã nhà tôi không mắc mưu dụ dỗ của CS. Bà ấy bảo, nhà tôi có năm con nhỏ, cha mẹ già, tôi là lao động chính nếu đi kinh tế mới ai trông con dại, trông cha mẹ già để tôi ra đồng cuốc đất trồng khoai trồng sắn đây. Tôi không muốn làm gánh nặng cho nhà nước. CS chịu thua ly Bà ấy. CS muốn chiếm căn nhà, chúng đem loa phát thanh đèn treo trước nhà, tối ngày phát thanh ra rả rất khó chịu. Trong buổi họp tổ dân phố Bà ấy nêu ý kiến với phường nhà Bà có hai cụ già phát ốm vì tiếng loa này, nếu có chết là lỗi tại phường. Bà ấy cho biết trước như thế. Nếu không dẹp loa đi bà ấy kêu lên quận. Thế là loa phải gỡ đi. Còn nhiều đối phó với quân cướp ngày như thế, tôi nghĩ nếu tôi là Bà ấy thì tôi điên cái đầu. Nhưng Bà ấy không điên mà bình thản đối phó. Bà ấy là nhà giáo hiền lành nhưng lúc biến phải tòng quyền thôi.

Hai năm sau khi ra Bắc, CS cho người nhà tù thăm nuôi. Chúng nói với chúng tôi, nhà nước khoan hồng cho vợ con các anh ra tiếp tế, chúng tôi chống mắt xem được bao nhiêu anh có gia đình ra thăm. Các anh ngày xưa dùng quyền uy lấy các bà ấy làm vợ, tưởng các bà ấy còn thương nhớ đến hay sao. Thế mà các bà ấy ùn kéo ra, bị lớn bị nhỏ. CS khám đồ mới thấy khiếp. Chính chúng tôi cũng thấy khiếp luôn. Tình thương các Bà ấy dồn hết vào những bị quà này.

Sau này tôi được các con cho biết mẹ chúng chỉ cho chúng vét nôi còn phải dành hết cho Bố. Tám năm sau khi tôi về nhà, cái đập vào mắt tôi trước tiên là con heo đất to tướng đặt ở phòng khách với hàng chữ quăn quanh bụng **TẤT CẢ CHO BỐ HIỂN**. Bà nhà tôi nhái khẩu hiệu phổ biến lúc ấy, **TẤT CẢ CHO CHỦ NGHĨA XÃ HỘI**. Khách đến chơi, ai cũng bỏ vào vài đồng. Các con tôi nói, công an khu vực vào nhà cũng phải bỏ tiền vào vì không bỏ Mẹ chúng không chữa bệnh cho vợ con nó. Có khi cả tên CA nữa khi nó bị bệnh. Bà lang vườn nhà tôi rất mát tay. Toàn là lá lấu thuốc Nam thôi, kết hợp với châm cứu, ấn huyệt, chẳng biết bà ấy học ở đâu hay mầy mò đọc sách của Ông Ngoại các cháu. Thuốc Tây lúc ấy rất hiếm, có cũng rất mắc. Sau này tôi có hỏi thì Bà ấy chỉ tủm tỉm cười bảo thế mới tài !

Sang Quê Hương Mới, cũng chính các Bà ấy mà các thế hệ hậu duệ vẫn kể tục cha anh nhớ về quê hương. Tình cảm vẫn cháy bỏng không bị lụi tàn trước thời gian. Như tình các Bà ấy dẫu qua bao thử thách. Không cái gì lay chuyển được. Nhìn về quê hương, cũng chính các Bà, các Mẹ luôn luôn đi hàng đầu trong các cuộc xuống đường phản đối Tàu Công chiếm đất chiếm biển, đầu độc môi trường. Hà Nội, Sài Gòn, cũng chính các Bà, các Mẹ tụ tập nơi các công viên giờ cao biểu ngữ kêu oan đòi đất đòi ruộng bị chính quyền cưỡng chiếm. Tôi đã gởi hai bài viết cho AHLK : **CÁC ĐƠN THUỐC TỰ KÊ** và **THIỆP XIN CHÀNG CHỖ BẠC ĐẦU**(LS Đào lục lại mà xem) ghi lại muôn một những hy sinh của các bà Mẹ, bà Vợ trong lúc quốc biến, mà ngôn ngữ dân gian không diễn tả hết được, nên như nhà thơ **HỒ DZẺNH** chỉ biết diễn tả :

HỒI CÔ GÁI VIỆT NAM ƠI !
NẾU CHỮ HY SINH CÓ Ở ĐỜI
TÔI SẼ NẠM VÀNG MUÔN KHỔ CỤC
ĐỂ LÒNG CÔ GÁI VIỆT NAM VUI!

Hoặc như nhà thơ CUNG TRẦM TƯỞNG(cũng là một tù nhân mát mùa của CS) chẳng biết tri ân Bà Xã như thế nào, chỉ còn biết nói :

ĐỘI NGHÌN NẮNG
GỘI NGHÌN MƯA...
NÓI NẮNG BIẾT MẤY CHO VÙA....
MAI SAU DƯỚI GỐC CÂY SÒI
LÀM THÂN NGÔI MIẾU ĐÚNG NGÔI THỜ EM !

Nói về những Bà Mẹ, Bà Vợ VN chẳng bút mực nào tả hết được.
LÊ THẾ HIỂN.